

ક્રમિકે બુરદા

મુળ અરબી ઉપરથી ગુજરાતી ભાષાંતર.

કર્તા વિશે હાહરા.

મીસર દેશનો મદા કવિ, શહ બુમરી નામ;
લક્ષ્મણ આખરથી, મૃત્યુ તોલ તમામ,
વેદ પેરી થઈ ગયું, ઔષધ કરે ન કામ;
પુરદાની સ્તુતી લખા, વિનતી કરી તે કામ,
રસને રસુલ પધાર્યા, ને ફેરવી દીધો હાથ;
એક આદર આપી ગયા, દીન દયાળુ નાથ,
જાગીને બુએ ખગ, રોગ તણું નહીં નામ,
તે ઉપરાંત એક આદરો, આપી ગયા કૌનામ,
આજની અખશીય થકી, ખુદી તે કહેવાય;
હેતુ તે તેનું રહે, આશા પુરી થાય.

ભાષાંતર કર્તા અને પ્રગટ કર્તા.

મુહમ્મદ નિઝામુદ્દીન મિસ્તી ફાફી.

શાહપુર-અમદાવાદ.

સને ૧૩૧૪

હીજરી ૧૩૩૨.

આ પુસ્તક 'પાંચપદી અમદાવાદમા આવેલા મી નિઝામીયા પ્રી. વ'

મી. નિઝામુદ્દીન અમીરુદ્દીન કરેશીએ છાપ્ય.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય ૫૨૮૧ પ્રસ્તાવના

પુરદા અરખીના ધોરણસર અભ્યાસની વાંચન માળામાં હોવાને
લીધે અમારા વિદ્યાભ્યાસના સમ્ય શીખવવામાં આવેલું છે, તેના
નથ વિશે જ્ઞાન રાખી મારું મન ગુર્જર ભાષાંતરે લાવવાનું ધખ્યા
કાળથી હતું.

જામાદા પીળાના માસમાં મારી બેઠ સૈયદ અબ્દુલ કાદર સાહેબ
કાદરીની સાથે થઈ તેમણે આગ્રહ કરીને ફરમાશ કરી તે ઉપરથી
પ્રારબ્ધ કરી રમઝાન માસમાં મેસાણા મુકામે સમાપ્તી થઈ.

જો રાતે લખાઈ તૈયાર થયું તેજ રાતે સ્વપ્નામાં જાગી
જરાય નવાજની ઝયારત થઈ તે કવાલીની મિજલસની દાખલી મળી.
કવાલો જે ગાતા હતા તે નઘૃતીમાં યાદ રહ્યું તેહેઠળ પ્રમાણેહતું.

ગરબુલાએ મુઝે દિલગર તો ખુશ હો કર પોહોંયું

શોકમે સરકો પટકતા હુવા રોકર પોહોંયું.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૫૨૮૧

વર્ગાક

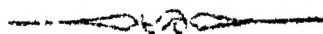
પુસ્તકનું નામ ડૉક્ટર ઝુરડા

વિષય ૬૨૮:૩

એક સમય અરબ ગરીબ ધણી હાથાદત ગુજરતે ગુરદાનું દરદ
 છે તેમને મેં તેનું આપણ બતાવ્યું તે તેમણે કરવાની ના પાડીને
 કહ્યું કે દરદના જોર થએ હું 'ગુરદા ઉચ્ચાઈ' છું. એટલે બેબાન થઈ
 નાક તે વખતે કોઈ આવીને હાથ ફેરવે છે એટલે દરદ મટી જાય છે.

લાખો માણસોએ 'પુર્ણાથી લાભ' મેળવ્યો છે. ખુદાતઆલાથી
 હન્મેદ છે કે મુજ ગરીબનું આ બાપાંતર કમુલ થાયને વાંચનાર
 વાંદ કરનાર તથા સાંભળનાર સમજાને નજીતનો આશ અને મોક્ષ
 મહીમા પ્રાપ્ત થાય આમીન.

ગાંધીયુગ અમદાવાદ-૨૮ શત્રવાલ ૧૩૩૨ દીનરી

પુરહાના કવિનું વૃત્તાંત

એમનું નામ મુહમ્મદ બિન સમ્મદ દલાસી ખુસીરી-કપનામ
અથવા બાબુદલાસી, તે મિસર દેશના રહેવાસી હતા, ખુસીર મિસર
તાબાના એક ગામના નામ ઉપરથી એ ખુસીરી કહેવાના, તેમને
આરબી ભાષાનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન હતું, અને છટા સાહિત્યમાં મહા
પંડીત હતા, તે વખતના સમ્રાજા બિહાનના તેમને પ્રમુખ પદ
આપતા હતા,

યુવસ્થાના સમયમાં રાજવંશીઓ અને સરદારોની સોબતમાં
રહેતા, તે લોકોના એમની ઉપર ચારે દાય હતા અને ઘણો શ્રેય
દર્શાવતા, આ કવેશ્વર કવિત્વમાં તેમને વખાણી તેમના ચતરંગોને
વંખોડતા હતા.

તે એક દિવસે એક સરદારના દરબારમાંથી ઘેર જતા હતા
તે રસ્તામાં એક શેરીમાં ઘસને નીકળ્યા, એટલામાં એક ડોસા
જાકત તેમને મળ્યા તે મીઠા સ્વરે કહેવા લાગ્યા કે “તમે મહા

રાતે રસુમે ખુદાને સ્વપ્નામાં જોયા છે ? પુસરીએ ઉત્તર દીધો કે મહ કાલની રાત સુધી કદી પણ સ્વપ્નામાં જોયા નથી. પરંતુ આ વચનોથી મારું મન ઓગળી ગયું, ને મારો પ્રેમને મારો વહાલ નખી સાહેબ ઉપર જોરથી આવી ગયા તે પછી હું ઘેર આવ્યો ને ગતરે સોઇ ગયો, ને મેં સ્વપ્નામાં પેગંબર સાહેબને સહાબોની સાથે જોયા તે જાણે તારાઓમાં સુર્ય પ્રકાશી રહ્યો હોય એવું જણાયું, ત્યાર પછી હું જાગ્યો, ને નખી પ્રેમ મારો હતો તેથી બખો પધી ગયો મનને આનંદ વર્તાયો, અને તે પ્રકાશ ઉપરનો મારો વહાલ અને આનંદ મારા મનથી કદી જુદા પડ્યા નહીં, અને મુદરીઆને હમઝીઆ જેવા બધા કવિત મેં નખીના નેહમાં લખ્યા,

ત્યાર પછી મને લકવાના મંદવાડનો ઝાટકો વાગ્યો, મારું અડધું શરીર અચકી ગયું, ને હાલવા ચાલવાથી પણ રહી ગયો, તે પછી મને એવો વિચાર આવ્યો કે મારે એક વખાણ કવિના લખવી ને તંદુરસ્ત થવાને જગત કર્તાની મદદ માગવી, તે પછી હું તેને પુરી કરીને નિદ્રાવશ થયો, ને સ્વપ્નામાં મેં નખીએ કરીમને જોયા ને આ કવિતાને સંપૂર્ણ રીતે મેં તેમના શ્રવણમાં આણી તે પછી તેમણે પોતાના પવિત્ર હાથ મારા નિરમાલ શરીર ઉપર ફેરવ્યા, હું જાગૃત થયો એટલે મંદવાડનું નામ રહ્યું નહી, તે ઉપરાંત આદરું ધનામ થયું.

વહાણું વાયે હું ઘેરથી બહાર જવા નિકળ્યો ને રસ્તામાં
 મારા મિત્ર શેખ અબુગિનિ મળ્યા ને તેમણે કહ્યું કે જે કવિતામાં
 તમે નખા સાહેબના વખાણુ લખ્યા છે તે મને આપો ને આ
 પુરદા વિષે કામને ખબર પણ નોહતી, મેં કહ્યું કઈ કવિતા વિષે
 આપ પુછો છો મેંતો સ્તુતીના ઘણા કાવ્ય કર્યા છે તેમણે કહ્યું
 કે તે કવિતા વિષે હું કહું છું કે જેની શરૂઆત આ પ્રમાણે છે.

અમિન તઝઝકરાઝરાનિન

મેં પુછ્યું આ કહો અબારિન તમે ક્યાંથી સાબળ્યું કેમકે
 મેં કાઢને ને સાંભળાવેલી નહોતી, તેમણે કહ્યું કે ગર્મી નાતે તમને
 નખા સાહેબની રૂબરૂ કહેતાં સાંભળ્યા છે, અને તેમણે તમારી
 તરફ લક્ષ આપ્યોને સાંભળતાં જોશઆ આવી ગયા ફળ વાળી
 ડાળ જેમ હાથે તેવી રીતે હાલતા હતા. મેં તેમને આ કવિતા
 લખી આપી ને સધળે અરયામ ગઈ

પ્રેમ

દોહરી.

મન મળને માલતી, મન થયું ઉદાસ,
મુદા ભજ બોલે ગયું, મળ્યા ધરતી આકાશ.

ગરબી (આધવળના સંદેશાનો રાગ)

જિ અમના પાડોશી શું સાંભર્યા,
આંતુ સાથે લોડી મુસલધારજો, ૧
કાઝમાયા આંખોઝો ઉઠી પ્રેમની,
મદમ શિવરથી વિજળી ધમધારજો; ૨
અધારી રત્નની વિજળી ઝપુકતી,
સુનાલી સંસાર દિસે અધકારજો; ૩
ધેલા પાવરીઆં નેણાં તમને શું થયું,
મકથા વધે આંસુડાની ધારજો; ૪
દિલ દિવાના બે બાની તને ક્યાં સુધી,
ચેતાવે વધે બેબાની અપાર જો; ૫
પ્રિતના ઉભરાને દિલની દાઝથી,
પ્રેમ શું તેમાં સતાવા તૈયાર જો; ૬

૧ કાઝીમા-મદીનાનું નામ છે.

ને આશાઓ પ્રેમી તારી વ્યર્થ છે,
લાખો પડે પ્રેમ નિકળે બહારજો.

૭

હાહરા.

આન અલમના નામથી સ્થિમાં લાગે તીર,
પ્રેમ નગર સંભારતાં, બળે હૈવાનું હીર,
પ્રેમને કહે નહીં હું હોત પ્રસેલો પાર,
આંસુ વૃષ્ટિ ક્યાં થકી, ને નિદ્રા પેલે પાર,

બે ગવાહે સુકાદો તારો થયો,
તે આંસુ અને દીલનું છે આનરજો,

૮

મનકરે મેં તારો આપ્યો ફેસલો,
પ્રેમે ક્યાં તુજ બીતરમાં ધર બારજો,

૯

મશકે આવી બે બોલ કપાળે કાતર્યા,
ફુલળાપો ને આંસુડાની ધારજો,

૧૦

પીંડ પીળું બાબુના સરખુ થયુ,
રાતા ચોળ આંસુડા છે ગુલનારજો,

૧૧

હઠીસો હઠ મેલીને સાચુ કહો,
પ્રેમ થકી હવે થાય નહીં મનકાર જો,

૧૨

ખરેખર મન મોહને મારા અંતરે,
રોમે રોમે ક્યાં છે પ્રસાર જો.

૧૩

મવાહ-સાક્ષી. આનર-મંદવાડ, રોગ.

પ્રેમે સાચા સ્વાદોમાં કરી મેળવણી
હૃદય સંકટનો કર્યો છે વેહેવાર જો; ૧૪

(મિત્ર શિખામણનું રદીઉં)

ન્યાયી જો હોત તું મારા વીરલા,
શીખામણને કરત નહીં ઉચ્ચાર જો, ૧૫
શિક્ષા પાત્ર નેહનો હું હોત ભોગીઓ,
માન્ય કરત તે હું તારો ઉપકાર જો, ૧૬
સંતાયો નહીં મારા મનનો મામલો,
જાણી લીધા તેં મારા વિચાર જો, ૧૭
રાહતમાંથી રોજે હું આવી પડ્યો.
રોમ પણ એકે કદી નહીં મટનારજી, ૧૮
મુજને જે જે તેં શિખામણ કહી,
તે એકે નહીં હું તો સાંભળનારજી, ૧૯
ઇશકી કાનો શીખામણે બેહરાં,
આ સખ્તો તો કાને પડે ન લગારજો, ૨૦
દુષ્તાની શિખોએ વેહેમાઇ ગયાં,
કુટેવે વખોડ્યા શિખ દેનાર જો ૨૧

મેં અબુધે શિખ કાને ધરી નહીં, ધરડાપે ખીવરાવ્યો વારંવાર જો;	૨૨
તે પરાણાની મદમાની મેં કરી નહીં, માથે આતી ઉભો રહ્યો જે વાર જો;	૨૩
પ્રોણાગત નહીં થાય એવું જો જાણતો, ભેદ કુપાવા કરત નહીં કંઈ વારજો;	૨૪
કુપદાને અભિમાનોના કારણે, આ પ્રમગે પ્રાણ છે માંભળનારજો,	૨૫
અસ્વભાગ તે રીશ લગામે વીસમે, કી લુગામે મુજને વશ કરનાર જો;	૨૬

છઠ્ઠાઓ વીધે.

છઠ્ઠાવશ બનવાનું જો મન હોયતો, હરી છઠ્ઠાને તોડીશમાં લગારજો,	૨૭
છઠ્ઠાઓ તો લેખ સમુદ્રે કુબતી, પુષ્ટ બને વધુ ખાધે જેમ ખાનારજો;	૨૮
છઠ્ઠાઓ તો ભાળ સમાન ગણાય છે, કુટા રહે માવણ ગમ છે જનનારજો;	૨૯
ગણી હોતો જોણે બસે ખીકથી, છઠ્ઠાઓતો આવો છે વેહેવાર જો;	૩૦

સુદ્ધ કુદ્ધી ચારો તો તેમને ફરવો,	
કરી ન રાગો તેની ઉપર પ્યાર જો,	૩૧
કાં જે રાગ આવીને કાઠે પડી,	
કરે ખોડીયો કે પૂરો કરે સહારજો,	૩૨
સુકૃતવતી જિતવને જ્ય તો ચરે,	
ત્યારે તેના વચન અગીકાર જો;	૩૩
નીચ સ્વાદે ચગતો જવ સાંચરે,	
તેની દીવી જો ન કરજો માર જો,	૩૪
પ્રજ્ઞા જે આદિષ્ટ કરી દેખાડયા,	
અહારો પછી કારને લેજતદાર જો	૩૫
વખ નેલાં મિષ્ટાંતો તે ધાતકી,	
લછ લછને પાયા ખાનાર જો,	૩૬
બુખને તપન વગાએ રેડ ચેતનો,	
તપનીયા બુખની ખીક અપાર જો,	૩૭
હરામ અહારે આંખે આંધુ દાગજો	
લજ્જા પર નિત રાખ ખરેખરો પ્યારજો,	૩૮
ખીતો રેડને કિલકું કરજો કારગી,	
દુર મતિ શેતાનથી રેડ કુશીઆરજો,	૩૯
ખોધ કરી સુમાર્ગી તો દોરેખરા,	
તો તેમાં પશુ વિધન હશે હજાર જો;	૪૦

મિત્ર બાવે કે શત્રુ બાવે નહીં માનતો,
જગી ભેદે તું પુરો વાકેફ ગારજો; ૪૧

(પોતાના વિષે કવિ કથન)

અરે અરે, ક્યાં કથનોને ક્યાં ક્યાં,
હું ક્યાંને મારો ક્યાં છે કારોખારજો. ૪૨

આ શબ્દો મારા તો ઝેમ ગણાય છે,
શિખ દહાં તેને જે વાંઝણુ પરીવારજો, ૪૩

સીસારે જે તુજને વિનવી મન ગતિ,
નવું મુજથી થાય નહીં લગારજો, ૪૪

ગદી ન શક્યો હું પોતે મુજ વેળુ પર,
તુજને કહું કે કરજો ઝો હુશીઆરજો, ૪૫

મન્યુ પેડેલાં ભકિત મારી વધી નહીં,
નિમાઝ રોઝો પણ સધળા નિરધારજો, ૪૬

ઢાહુરા (નખી ભકિત)

સાજન પગ ઉપર ચઢે, ને ઉભાં બિતે રાત,
તેની 'મુજ કરી નહીં', સુણી ન પુરી વાત,
પેટે પથર જાંધીને, જુએ કર્યું તન,
અરે ને કોમળ કાળજે, કેવું કર્યું સહન:

[૧૩]

(અમતકાર)

પમ	પડી	સોનાના	કુંગરો	વિનવે,	
અવિનાશી	કંઈ	કરોને	અંગી	કારણે;	૪૭
પમ	પવિત્ર	પ્રાણે	પુર	હિમ્મત	ધરી,
પાડ	પાને	કર્યો	તિરસકાર	જે;	૪૮
સંસારી	મકટો	આવીને	નડે.		
તા	પણ	નેની	કરે	નહીં	દરકારજે;
					૪૯
પુત્રાર્થ	ખાતે	હાથ	ન	ધાલતો,	
એવોને	ધરણી	ધરને	દાતાર	જે;	૫૦
કેમ	કરી	દુન્યાના	દુઃખે	ડગમગે,	
જેરે	કાજે	હોય	રચ્યું	સંસાર	જે;
					૫૧
જગ	વખણાયો	જેઉ	બવનો	ભુપતિ,	
અરબ	અજમનો	સતવતો	સરદારજે;		૫૨
નામ	મુદ્ગમદ	સાકરથી	મીઠું	ધણું,	
માનવ	જિલ્લતો	તે	સાચો	સરદારજે;	૫૩
નામ	મહામત	પવેદે	વખાણ્યું,		
શોભીતો	સતવતો	તે	સરકાર	જે,	૫૪

અરબ—અજમ—આર્થ અનાર્થને ઠેકાણે મુસલમાનોમાં
ગણાતો મતભેદ.

પાપ નિવારણુ જગતારણુ નખી અમતજ્ઞે,	
કથન કાર્યમાં સૌ આગળ વધનાર જો,	૫૫
મોક્ષ તણી વેળાએ વહાનો પીરલો,	
સંકટ કાળે તરત ચઢી આનંદાર જો,	૫૬
જમદાધાર બણી લોકોને દોર્યા,	
તારવી દીધા પાપી અપરંપાર જો;	૫૭
મારગ તેનો કહણને જળરી રાસડી	
કો કાળે નહીં તે તો બગ થનાર જો	૫૮
રિતીને નિતીમાં નખીઓથી વળે,	
વળી વધારે સૈયી દયા દયા દાતાર જો	૫૯
સેવામાં નખીઓ અદબે ઉભા	
કપદેશ અથે આવી કિમ્મેદ વાર જો,	૬૧
મેઘ દીપું કે દરીઆમાંથી ખોળવું,	
રસુલ મક્કલથી વિનવીને સેનાર જો,	૬૨
પોત પોતાની હદે ઉભા આજ્ઞ થકી,	
વિનવી કાંઈક માંગે વારંવાર જો,	૬૩
મલમ અલ્લાહનું કંઈ તો વણુંન ફરો,	
કે સુખીએ કુરાની દીક્રા સાર જો,	૬૪
ખિતર બાહેર સુશોભીતી મુર્તિ,	
સપુરણુ પ્રભુના સધળા પ્યારજો	૬૫

સ્વરૂપ સદગુણે તે તે એકલા,
આ બેમાં નહીં તેનો ભાગી દાર જો;
મિસ્થીઓએ ઇસુને જન્મ ચિતર્યો,
તે પ્રમાણે કરશેમાં કાંઈ વિચાર જો;
તે વિના ચાહો તે ઉપમા આપજો,
સુંદર શબ્દે વખાણુ અલંકાર જો;

૬૬

૬૭

૬૮

દોહરા.

જે જે ઉપમા ધારીએ તે તેને ન અપાય,
યોગ્ય અલંકારો થકી તેનું ગાયન થાય;
તેના મહત્તમ્ય તણી-હદ મિમા ન જણાય,
રસુએ ધલિહના કાર્ય તો કળે કળી ન શકાય;
તત્ત્વમાં નામો ચગત્કારોથી વધે,
મમતુવ્યનો જો કરીએ નિચારજો;
બુના ચુરેચુર થએલા હાડકા,
થાય સજીવન નામ લેતાંને વાર જો;
નિચાર શક્તિ જે મિથે થાકી પડે,
તે લેતા અમને ન કરે લાચાર જો;
સદેહે સપડાયા કે થાક્યા નહીં,
અમ સ્વભાવે પુરો વાકેફ ગારજો;

૬૯

૭૦

૭૧

૭૨

કળવાને સુધ્ધ બુધ્ધી સૌ થાકી ગઇ, પાસ કે પથે જોનારા લાચાર જો;	૭૩
દિન કર સૌને દુર થકી દેખાય છે, નાનકડો પણ આંખો અંજવનાર જો,	૭૪
નખીને કળવા આ જગમાં તો બને નહીં, નિદ્રા વશ સસારી નરને નાર જો,	૭૫
સપનંતર જે કંઈ તેમને દેખાય છે, સતોષી અને તેજ ખરી દરકાર જો,	૭૬
વિચાર વિધા જે સિમાએ જઈ શકે, લઈ ને આવે ત્યાં થકી એવો સાર જો;	૭૭
નખી મનુષ્યને ઉત્તમ પુરુષ સર્વોપરી, આગળ બસ પુદ્દીતું બળ લાચારજો,	૭૮
ચમત્કારો સૌ નખીઓ જે લાગ્યા, તુરે નખી તે સકોને ઉજવનાર જો,	૭૯
જ્યારે તે પ્રકાશ જગતમાં પ્રગટયુ, સુમાર્ગે સૌ દોરાયા તે વાર જો,	૮૦
મરી ગએલી પ્રજાઓ જીવી ઉઠી, કદી ન જુલો આ ઉત્તમ ઉપકાર જો,	૮૧
માનવ રૂપે તેની સુંદર બાંધણી, હસમુખો વળી દિલદરીઆ દાતાર જો;	૮૨

પુનમચંદ્ર ચેકરોને મુખડું ગુલ બહાર, સખાવતે સાગર ને બળે સંસાર જો,	૮૩
એકલો હોય પણ પુરેપુરી ધાકથી, સૈન્ય સંગ જેમ ઉભો હોય સરદાર જો;	૮૪
છીપે છુપેલા મોતી સમ તે બજતો, વાચા છીપે પ્રેણા મોતીસાર જો;	૮૫
કાંઈ સુગંધ તે માટી ને પાહોંચે નહિં, નખી શરીરને જે લાવીછે બહાર જો;	૮૬
ધન ધન ધન કર્મો તે કામના કારમી, તેહ સુગંધની જે વાસો લેનાર જો,	૮૭

નખી જન્મ વિષે.

જન્મ ઘડી અચિન્નિત ચમતકારો થયા, ધન ધન આદી કાળ અને અંતકાર જો,	૮૮
ધરાની શાળાએ ખર પ્રમાણ્યુ, ખીકને બરબાદી માથે અચ્ચાર જો,	૮૯

કિસરા રાજ મેહેલ કાંપી ગયાં,
પડી ગયા સૌ ભોંઝે હારોવાર જો; ૯૦

અદમ્ય શક્તી સૈન્ના સમ તેપુડીઆ;
હવે કદી નહીં ભેગા મળા હર જો, ૯૧

આતશ દુખમા ઘણા ઘણેરા કાગળી,
લાગ મળે જઈ ભેટયો થઈ તૈયાર જો; ૯૨

ચાકી કરવા કાળે તો કિસરા નદી,
ધેરી બેઠી બાથ ભરી વિસ્તાર જો, ૯૩

સાચી નદીના નીર તો સુકાઈ ગયાં,
અવળે પડ્યા ત્યાંના જળ પીનાર જો, ૯૪

કાંઠે જઈને રીશે તો પાછા ફર્યા,
તરશે મરવા લાગ્યા નરને નાર જો, ૯૫

અગતી ગુણ પાણીને જળને આગના,
અમકી ઉઠ્યા આવા અમતકાર જો; ૯૬

વધામણા જિતનાના ને નુરો પ્રગટ્યા,
શબ્દે અર્થે સત્ય તણા અણકાર જો; ૯૭

[૧૯]

દરે મેહરા ને આંખે આંધળા,
સુણે નહી, ને બીકે અંધા ધારજો; ૯૮

ધર્મ ગુરુએ આડે રસ્તે દોર્યા,
પ્રમોદ્યા કે રીત નહી ટકનાર જો; ૯૯

વાંકો બુધા નારગ છે ઇસલામનો,
તેને નહી સંભાળી લે સંસાર જો, ૧૦૦

ગંગાગ આકાશથી પડતા પારખી,
જનના નામ કરી કરી પોકાર જો, ૧૦૧

મુન્તીએ ધનતીએ સધળી ઢળી ગમ,
ફળ્યાના વતગિા હા હા કારજો; ૧૦૨

જન અને શેનાન સહુ હારી ગયા,
હાં વાટેયા હંકાયા સૌ બહાર જો, ૧૦૩

૧૧ ભાગમા એક પર એક આવી પડે,
રસ્તા રોક્યાને તે પર પડતો માર જો, ૧૦૪

કાંકરીએ અગ્રસહાને કાચર ક્યો,
શેતાનો પામ્યા તેમજ સંહાર જો; ૧૦૫

કાંઠરીઓ સમ કુરેશતું સૈન્યા ખર,
નખીના હાથે ઘુકાઇ ગયું સાર જો, ૧૦૬

જુનસ પેગમ્બર માછતડી ઉદરે,
બકિલકાજો તતપર ને તૈયાર જો, ૧૦૭

કાંઠરીઓ પણ તેમ નખીના હાથમાં,
કલમો પઢી સંભારે સરજન હાર જો. ૧૦૮

ઝાડોને બોલાવે આવે દોડતા,
પ્રજ્ઞામે કરતા ને પગ પડનાર જો. ૧૦૯

પગ નહીં પણ સાંથળે સધળા સાંચરે,
પ્રજ્ઞામે સૌ આવે હારો હારજો. ૧૧૦

નસોના લીટી પાનામાંહે ચીતરી,
રસ્તે પડે જોમ નવલ લેખ લખનાર જો; ૧૧૧

હુ વેળાએ વાદળ છાયા છત્રીઓ,
છત્ર દરે માથા પર વારંવાર જો; ૧૧૨

ફટેલ ચંદ્રના સોગન લઇને ઉચરં,
નખીરદેશી તેને છે વહેવાર જો, ૧૧૩

તેના સમ પણુ લઉં છું હેત હેયે ધરી,
ખોમાંથી ખરી સલામતે લાવનાર જો; ૧૧૪

કાદર નેજો દેખીતા પણુ આંધળા,
જુએ ખરા પણુ સુજે નહીં લગાર જો; ૧૧૫

અંદ્ર બે ભાગ કયાંનું અમલકાર

સત્ય અને સતવાદી જોએ બિરાજતા,
કહે કાદર નહીં કોઈ મનુષ્ય અવતાર જો; ૧૧૬

કમ્બુતરો કે કરોળીઆનો વાસ છે,
દાણાનું આ પડેલ છે હગાર જો; ૧૧૭

પુણ્યપતિ તેની અદર બિરાજતો,
કાદરોની આંખને અંધકાર જો; ૧૧૮

બક્તરની કડીઓને શીળા મઠ ઘડી,
રખના રક્ષણે નખી અહમદ મુખતાર જો; ૧૧૯

સંસારી સંકટ મુજને મુઝવે નહીં,
શીર ઉપર સરદારોનો સરદાર જો; ૧૨૦

સત્ય-નખી-સતવાદી-સિદ્ધીકે અકબર

કચ્છાણીને કાન્થી કોટમાં વાસ છે,
મુજ પર યેપ કહી નહીં થાય લગાર જો, ૧૨૧

જો ભવતી મુદિત ન માગું હું નખી,
મુજ પર તારો ખરેખરો કિપકાર જો; ૧૨૨

હસ્ત સ્પર્શને મિત્રી તો કાને ધરો,
જો ચાહું નહીં માગું તેથી વધાર જો. ૧૨૩

સપનામાં જોજોલ નખીનું છે ખરૂં,
આંખો અંધ પણ દિલ પુઝું હુશીઆર જો. ૧૨૪

પેગમખરી પ્રારબે સ્વાને પ્રેમુતા,
ખરી પડે તો તેમાં શી તકરાર જો; ૧૨૫

પ્રેમુ સ્વપ્નેથી તો ખરી જુની કરી,
જેમ વિશે તો નખીઓ નહીં તોહમતદાર જો. ૧૨૬

હાથ ફેરવી હુખીઆનુ દુઃખ ટાળ્યું,
દુઃખ્યારાને દુઃખથી લાગ્યા બહાર જો; ૧૨૭

હુકાબે હુખાતી થતી માત જો,
આશિશ દધને સજીવન કરનાર જો, ૧૨૮

મૈલા વૃષ્ટી કાઠ ધામે બહુ જોરથી,
સુકી નદી ને રેખોથી ભરનાર જો, ૧૨૯

અરમન વનમાં નાળા ચાલે જોર થી,
નળી વચનથી પુર શાટે વેડેનાર જો, ૧૩૦

ચમત્કારો નળીએ જ પ્રગટ કર્યા,
તે વિશે જરા કરવા દો નિચાર જો; ૧૩૧

પર્વતે પ્રોણા ભોજનને વાસ્તે,
અગતી સળગાવી હોય એવા ચમત્કાર જો; ૧૩૨

શરોમાં ગુથેલા મોતી શોભતા,
પગર પરાએ કિમત શુ ધટનાર જો; ૧૩૩

સૃષ્ટ્યો વિવેક અને વળી સખ્યતા,
વર્ણન વેળા હોંશ વધે અપાર જો; ૧૩૪

કુરાન શબ્દના રૂપે આદ ગણાય છે,
પ્રુદા અનાદે ગુણ અનાદ થનાર જો; ૧૩૫

ત્રીકાળ એનેતો જીતી ના શકે,
આદમ આદને ધરમ કથનથી વાર જો; ૧૩૬

- કુરાન નિત્યે અમપાસે રહી ગયું.
સૌ નખીઓથી વધેલ આ અમત્કાર જો, ૧૩૭
- કુરાન વાણી સદા સલામત રહી ગઈ,
જુના નવા નખીઓના કુટયા કરાર જો; ૧૩૮
- પાકે પાચે એની રચના થઈ ખરી,
ટકે નહીં એમાં શતર તકરાર જો, ૧૩૯
- કદી કંઈ ઝખડો તેમાં તો ન આવ્યો,
કટો વેરી પશુ લઈ ન શકે તકરાર જો; ૧૪૦
- મધુર વાણી, રચના, જટાને સેલ તે,
હસવી દીધા સધળા દાવે દારજો; ૧૪૧
- ઉદમાતીની જીભથી કોઈ સબ્જને,
બચાવ્યા હોય સગા ને સંબંધ દાર જો; ૧૪૨
- એથી રક્ષા કિરતારે કરી કુરાનની,
એ પુસ્તક પર દાવે નહીં નાદાર જો; ૧૪૩
- ઉપરા ઉપરી મોખના લેરા ઉપર,
શપાળું મોતી જેમ હોય તરનાર જો; ૧૪૪

[૨૫]

- કુરાનના અર્થાંતરું એવું રૂપ છે,
કરણ સાગરના મોતીથી વધનાર જો; ૧૪૪
- આશ્રય નાની છે તેની તો સીમા નથી,
નુકસાને યાજે નહીં લેનાર જો; ૧૪૫
- વાંચનથી આંખોને તો ટાઢક મળે,
હું કહું છું કે સુણ વાંચન કરનાર જો; ૧૪૬
- તું જીત્યોને કહણ મળી છે રાસડી,
જોરથી ઝાલો નથી તે બંગ થનાર જો, ૧૪૭
- ગાખેથી દોજખની અગની ઓળવે,
કુંક મારેથી ઝટપટ છે મટનાર જો; ૧૪૮
- જે મુખમાંથી કુરઆન વાણી નિકળે,
તે મુખ છે અગનીનું ઓલવનાર જો, ૧૪૯
- સાગર સમ કુરઆનની છે આયતો,
કાળા મોંઢાં ઝટ ધોળા કરનાર જો, ૧૫૦
- સિરાત અને મીઝાન તણી સમ તુલ્ય છે,
ન્યાય ને સત્ય તે વિન નહીં ટકનાર જો; ૧૫૧

[૨૬]

નિવારે કાંઈ તેને જો માને નહીં,
તે વિશે કંઈ નવાઈના વિચાર જો; ૧૫૨

બરા પણાનું તેને પુર ધ્યાન છે,
સમગ્ર ગએલો જાણી કરે તકરાર જો; ૧૫૩

આંખ દુખેથી તાપની પીડા થાય છે,
જળી સ્વાદને રોગી છે તળનાર જો; ૧૫૪

પ્રાણ પતિ જે પેટના આવે તુલકને,
જલદ માઢણીએ ફરે થઈ અસ્વાર જો, ૧૫૫

ગાઢાનું સુખ ધામને પાપ નિવારણા.
સહીસલામત તારો છે દરબાર જો; ૧૫૬

એંધાણીએ મોડી ને પુરી માતખર,
મહાન અને વળી પુર્ણ બરમા દાર જો; ૧૫૭

તેની જુજ કરીને જે કાંઈ જાલસે,
તેના ભાખના બરા રહે બંડારજો, ૧૫૮

હરીગીત છંદ (મેરાજ વિશે)

અલ્લાને મળવા હરમ થકી રસલે ઇત્તદ હરમે ગયા,
 રજની રામે ચંદ્ર પુનમ મુખના અજવાળા થયા,
 વાઘ આત્તાં તે રાતમાં કાછ ન લાગી વારરે,
 કામેન અન્ના ધામમાં પગલાં કર્યા સરદારરે;
 ખારેલો માગેલો ની જાણેલો કોઈના ધામ તે,
 અણીઓ મળે કમાનની પાસેનો એવો દામ તે,
 સૌ અગીઆ એક મત થઈ પુજને પ્રમુખે સ્થાપ્યો,
 પુજને ગણી સન્દાર ખુદને ચાકરી પદ આપ્યો;
 સાનો પળત આકાશના ફાડીને પોરોંચ્યો બહારરે;
 નહીં વાર લાગી જાણને ધન ધન છે એ અસવારરે,
 નખીઓનું સૈન્યા મુકીને આગળ વધ્યો ઝડો લઈ,
 થાકી ફિરકતા રહી ગયા, પળમાતું ત્યાં પોરોંચ્યોજઈ;
 હિમ્મત હમંગ થાકી પડે, કોઈ કળે ના કો સમે,
 ત્યાં તું ગયો રહુલ અમી, ગભરાટ આણી કમકમે;
 માને અને વળી મરત્યો, તેં જે જે કંઈ મેળવ્યો,
 વાહ એકલા અલ્લખેલડા, કેવો તં પુજને કેળવ્યો,

સહ ધામને મુકામને ધરી હામ જોયા મેહેલથી,
 પ્યારો પડોણો પ્રેમથી ફર્યો મેહેલમાં મેહેલથી;
 આંખે કોઈ દીકું નહીં એવો રચેસો હામ છે,
 ત્યાં પણ પોહોંચ્યો મહામતિ શાખાશ હિમ્મત હાગ છે;
 જે ભેદ ગુપ્તા ગુપ્ત છે, તે ભેદ તુજ આગળ થયો,
 કિરતારને કત્ય તણી ઇચ્છાનો જાણીનો જાન્યો;
 માન અને વળી મરતબો તુજને મળયો પ્યારા નખી,
 તેમાં કોઈનો ભાગ કે લાગો જરા સરખો નથી;
 મેહેજો સ્વારી શાહની સઘળેથી પાર પડી ગઈ,
 અડચણ ન આવી એક જરી, પળવારમાં પાછી ફરી,
 જે મરતબાનું માન મળયું તે ગુરુ અનુમાન છે,
 જે જે ધનામે મેળવ્યા, ગંજીર તેનું માન છે,

હાહરો

ધન ધન સાગરો ઉમ્મતી, સદાએ જ્ય જ્યકાર,
 કરણા સ્થળ અમને મળ્યો, જે નહીં ડગમગનાર;

નખીઓના સરદારની સેવા સારવા,
સૌને' બોલાવે સતીઓ સરજનહાર બે; ૧૫૫

રસુલ ધલહ સૌ નખીઓના સરદાર છે,
ઉમ્મત સૌ ઉમ્મતની છે સરદાર બે; ૧૬૦

પેગમખરી પ્રગટતાં શત્રુ માંખ્યા,
ભર નિંદ્રાએ નિરાંતે સોનાર બે, ૧૬૧

સુખ એને જેમ ધણો ચરે છે જંગલે,
ઓચિતો એવો ઉઠે પોકાર બે; ૧૬૨

વાધ આવ્યો રે વાધ આવ્યો એ સાંભળી,
કેવી ખીકે નાસે થઇ લાચાર બે, ૧૬૩

કાફરોથી નિત્યે જંગ જગાડતો,
મસ્તક તેમના શુળી ના અસ્વાર બે; ૧૬૪

જેમ કસાઇ માસને ટાંચે મોખરે,
તેમ હુંદાઇ માથાના વેહેવાર બે; ૧૬૫

જે કુશરો નાસમ નાસીમાં પડે,
તે સમડી શીકરાના બને શીકાર બે; ૧૬૬

રાતો જાય પણ તેમને જ્ઞાન જરા નહીં,
ગણતાં ગણતાં બુદ્ધે વારંવાર જો; ૧૬૭

માસ પવિત્ર પણ જ્યારે આવી ચડે,
શાનને ભાંગ્યાં બનતા તે હુશીઆર જો, ૧૬૮

દીન ધર્મ દેખે પરોણા સરખો પારખો,
પરોણો ચાલી આવે શતરૂ દાર જો; ૧૬૯

સંધાતે ગાજી શુરાને લાબો,
મનર માસનો જોડ કરે અદાર જો, ૧૭૦

આ ભોજનના તે તો છે અભિસાખીઆ.
હાથ આપેથી ચાવીને કરે પાર જો, ૧૭૧

પંચ તત્ત્વી મદાસાગર આભે ચઢી ગયું,
મોજા ઉપર મોજા તે લેનાર જો, ૧૭૨

તે સૈન્ય ઇસલામી શુરા તણું,
જઈ પોહોંચતાં કંઈ ન લાગી વાર જો, ૧૭૩

શુરા પાજે હુકમ નખીના મન થકી,
પાકે પાયે મુકિત ના ઇચ્છનાર જો; ૧૭૪

[૩૧]

હલ્લો કરી કુશરના ખોદે મુળીઆં,
મારી વિખેરી નાશ કરે વેડેહાર જો: ૧૭૫

અધર્મીઓ માથે ઇસલામ આગી ગયું,
ગરીબ જન્મે હવે સગાં અપાર જો, ૧૭૬

બળવંતા પિતાનો પુત્ર કહાવ્યો,
રૂપાળીને રૂપાળો ભન્યાર જો, ૧૭૭

પિતા વિના હવે તો રેહશે ને કની નહીં,
વિધવા પાળુ દોષ કાળે નહીં થનાર જો, ૧૭૮

સહાબીઓ શરા ઉચા જેમ ફગશે,
મુઠો કેરી કામે લીધી તવહાર જો, ૧૭૯

કિહદ બદરને પુછો હુનેલી જંગલે,
કઠણુ કાગળીઆ કરતાં મોત બજાર જો, ૧૮૦

ધોળા અંજર રાતા રાતા રહેરે,
કાળા ફેરી કરતા કારો બાર જો; ૧૮૧

અધકારે જેમ અપકાર વિજળી કરે,
કાકર માથે એમ પડે તલવાર જો, ૧૮૨

- બાલાની અણીઓની કાધી લેખણો,
શરીર રાત્રના લખ્યા અપરંપાર જો; ૧૮૩
- કોઇ જાણને બિંદુ વિન મુકી નહીં,
અણીથી મીઠાં મુક્યાં હારો હાર જો; ૧૮૪
- તીરોથી અસહાય તો ઝાળખાઇ ગયા,
મોરડીઓથી જેમ ગુલાબ બહાર જો, ૧૮૫
- વધામણા વિજયનો વાયુ મોકલે,
કળીઓ જેમ સુગંધની હાંકનાર જો, ૧૮૬
- અગ્ને અશ્વ જેમ ઉગેલી લીલોતરી,
કઠણ કળીએ કામ તણા કરનાર જો; ૧૮૭
- કંપારે શુદ્ધ યુદ્ધ ગુમાવે કાશરો,
બકરીને બળીઓ બાણીને નાસનાર જો; ૧૮૮
- રસુલે ધસહનો જેને મળ્યો આસરો,
સિંહ તેના સનમુખ શીર નામનાર જો; ૧૮૯
- આસાએ જે રસુલ ધસહને . વિનવે,
સિંહની સામા તે ટકકર લેનાર જો; ૧૯૦

[૬૭]

- મદદ વિના તેને તો કદી દેખો નહીં,
શતર સદાએ ખસ્તાને વળીખાર ને; ૧૯૧
- તેનું રક્ષણ કોર સરીખું થાય છે,
ઓ એવા મણુ જેમ ખચ્યાં ભાવનાર ને; ૧૯૨
- મણુક નારિનક એશ્યા સખ્દને,
વિવાહે કરી બેસે છે તકવાર ને; ૧૯૩
- અભાનુને વિધા અપાર ખરો એમોજેઓ,
એકજ દાખલે પેગમખરી પુરનાર વાર ને; ૧૯૪
- માત પિતા વિન બાળપણે અંધકાળમાં,
પુર્ણ અદબને પિવેકી આચાર ને; ૧૯૫
- અનુનિની ભેટ બધને હે મણી,
પાપ નિનાગળ, આબ્યો છું દરખાર ને; ૧૯૬
- કરણી મારી મારે કોટે દાર છે,
ખાંડે હું કાપું છું વારંવાર ને; ૧૯૭
- પાપીને અભાગણી આ ગતિઓ લઈ,
મથુ પ્રગણે આબ્યો છું લાચાર ને; ૧૯૮

- દરખંદીએ તુકસાની સુજને કરી,
 યુવાનીમાં ઢેકજ એ દરકાર જો, ૧૯૯
- એ વસ્તુ લેવા આયુષ્ય એજો ગયું,
 પશુ એ લીધા ધનામ ભપકાદાર જો; ૨૦૦
- પાપ નિવારણ એકને ખીજી લાજ છે,
 જ્યોત મનને ધીર ને દિલ આધાર જો; ૨૦૧
- કન્યા વેચી દીન ન લીધા હે પશુ,
 ટોટા ખોટનો મેં કર્યો વેહેપાર જો; ૨૦૨
- નહાને વાપડે કાથના માલને વેચ્યો,
 ખોટ ખતાનો ખરેખરો વેહેવાર જો; ૨૦૩
- પાપ લે આવે વાપડો ભંગ મશે નહીં,
 વચન આપેલું છો પુરું કરનાર જો. ૨૦૪
- પ્રેમની દોરી જ કોટે બધાય છે,
 તે કો કાળે કદી ન ફુટનકાર જો. ૨૦૫
- મુહમ્મદ હું ને મુહમ્મદ મારો સાયબો,
 જો માગે છે ખરેખરો આધાર જો. ૨૦૬

[૩૫]

તેહ સરીખું વચન ન પાળે કો કદી,
તે સરખો નહી કોમ જોખમદાર જો; ૨૦૭

મેહશર ના મેદાને જનણી રાંકડો,
કે જોઇ મારા પાપ તણા ભંડાર જો; ૨૦૮

હાથ ન ઝાલો તો મારા કવી વસે,
હાથરે મારા નીચ ગણું અવતાર જો, ૨૦૯

અકળીત અગણીત ઉપકારો તે નાથના,
દયા દરશાવતાં તેને શાની વાર જો, ૨૧૦

આશાવતો નિર આશીત બને નહી,
તેના છે દરબાર તણા શુભ દાર જો; ૨૧૧

પાડોશી પર પ્રેમ સદાએ દાખવે,
નિર-માશ્રીતને ખાયાનો કરનાર જો; ૨૧૨

જે દિવસથી તેના ગુણ ગાયન કર્યા,
મોક્ષ પાત દોઠો મે તે સરદાર જો; ૨૧૩

તેની રૂપી કોમળ કળાઓ પર પડે,
પુષ્ટી દબને પ્રકુલીત કર નાર જો; ૨૧૪

સંસારી સામે મારા શા કામના,
કદી ન થાઉં તેના તો ઇન્કનાર જો; ૨૧૫

મિત્ર ગુરૂરે હરમ હુથામ વખાણ્યા,
તે કમિના હું કદી નહીં કરનાર જો, ૨૧૬

દુઃખ જાળગતી જાગે દસી પડે,
તુજ વિના કોણ નાણી કાઢે બહાર જો; ૨૧૭

હે સંસારનો સાગરે મારો કાઢ નહી,
તુજ તવના મારાં દુઃખડાં સાંભળનાર જો; ૨૧૮

રસુશ ધણાડી મુજપર મેલર કરે ખરૂં,
ખુદી જશે નહીં કરણાનું બંડાર જો; ૨૧૯

માનને ધિગતવાન તમારું નામ છે,
નિત નિત તે તો દર્શાવે ઉપકાર જો; ૨૨૦

તુજ કાળે મંડાણ થયું બે બવ તણું,
લોહ કક્ષમ તુજ માટે વિગત વારગ્ને; ૨૨૧

પાપી હેયું-નિરાસી બાધશ મોં,
અપચીશના હોય યોડું થણું જોનાર જો; ૨૨૨

કદાચ રેલમ રેલેમાન તણું એમજ રે,	
વેદેઆએ એમ વેદેચણીની વારજે	૨૨૩
ભાગ પડેની પાપોના પ્રમાણમાં,	
પાપ ધણા તેમ મેહેર ધણી મળતાર જો;	૨૨૪
અવિનાશી મુજ આશનો નાશ કરીશમાં,	
હિસાબ વેળા દયા કર સોખત દાર જો;	૨૨૫
એક ભવમાં દયા દ્રષ્ટી દાખજે,	
ગુમ સુમ થાકી એટો છું લાચાર જો;	૨૨૬
હોસ પડેથી હોસ ને બુધ્ધી જાય છે,	
તેની હાથત દાસ તણી વિચાર જો;	૨૨૭
કામમ દામમ તુજ કૃપાના વાદળાં,	
એલીને સરવડીએ બાંધે ધાર જો;	૨૨૮
નખી શરી પર જુખી જામીને સદા,	
કરે વૃષ્ટી નિત્યે મુસલ ધાર જો;	૨૨૯
અખુખરને ઉમર થકી રાજી રહો,	
હસમાન અલી પર રેહમ મેહેર વધાર જો,	૨૩૦

પુત્ર ભવન પવિત્ર તે પતિના ને,	
શુભા રડે સૌ તેમના નામે ને	૨૩૧
મહાદેવના સરખરતુ પાત્ર વધાર ને,	
દરમની શોભા અધિક બામકા દાગ ને,	૨૩૨
બાત જક્ષને ગતિત રાખે તપસે,	
ગોવાળ ગાઇ ઉટોને કરે પ્યાર ને,	૨૩૩
કાંકરીઓ ઉપર કચરા નાખીને,	
કે મણી પરીખા સધળા હારે હાર ને;	૨૩૪
દાસ નિજામી બપતર લઇ આવ્યો,	
અવિનાશી તે કરજ અગી કારજે,	૨૩૫
પાપીનો પાપોમાં જન્મારો ગયો,	
તુજ વિના મારો કાંઈ નથી આધાર ને,	૨૩૬
મેહેશરના મહા સાગરે નાવ બચાવ ને,	
ખીલામણો દરીઓ તે અપરંપાર ને;	૨૩૭
સલામ સલાતો નિત્ય તુજ ઉપર હજી,	
સેયદે આલમ શ્રીમંતા સરકાર ને;	૨૩૮

[૩૯]

તેસાને જાગીશને રોજા માસમા,
ગુરજર શબ્દે પુરદા આંચો બહાર ને, ૨૩૯

અલખેલ અમદાવાદ ને શાહપુર શહેરમાં,
નિત્ય નખીના વર્ષી પ્રમ હપકાર ને, ૨૪૦

ગાય શિખે ને સાંભળે જે કાઠ હેતથી,
કુઃખ દારદ્ર તેના નાશ થનાર ને, ૨૪૧

ખુસીરી જેમ આદર લાઇ સારો થયો,
હું પણ માયું તેમજ ઓ દાતાર ને, ૨૪૨

કૃપાનધી હું દયા તણો દરીઓ ખરો,
હું બીજાક લાચાર અને નાદાર ને; ૨૪૩

મેહર મેહર ઓ મેહર મહેરબાં માગીએ,
મરી મધીને આંચો છુજ દરબાર ને; ૨૪૪

જવાં મરદને જવાં મરદ ગાદી ધણી,
 જોરાવર જશવંતોને જરદાર જો,
 જમીલ જમાલને જલવો જલ્લો જલાલનો,
 શિર પર ખાયા કરતા નખી મુખતાર જો;
 ખાન જલાલુદ્દી ખાં શુરા વીરતું,
 રહો સંસારમાં જ્યાંહ સુધી સંસાર જો,
 વજ્ર કિર્તી ને શરા પથ જમો ધણી,
 રથજીતો તારી તેજસવી તલવાર જો;
 સુગાં સંખંધી સોળતી ને પ્રજા મહુ
 સુખી આનંદી સધળા તામેદાર જો;
 પુર્દાની આપે છે નિઝામી મુબારકી,
 દિન દિન વધો અલ્લાહ નખાતા પ્યાર જો;
 અંદ્ર ને સૂર્ય તપે આકાશમાં ત્યાં સુધી,
 રહો સલામત રાધનપૂર દરબાર જો;

